

Antun Branko Šimić
(1898—1925)

PESEM Ta breg, ki čisto se na njem spočije mi pogled,
NEKEMU BREGU ko sam posedam v sobi, pust je: nič na njem ne rase.
Kamenje samó modri se golo.

Gledava se nemo. Breg in človek.

Jaz nikoli ne bom vedel, kje, različen,
se izliva najin smisel.

Pod bregom voda teče. In mučijo ljudje se z delom.

Breg stoji, visok in moder, nebu sosed.

Ponoči ga ne vidim. Vsi smo že globoko v noči,
toda on je tu, to vem! Kot molk je težek.

Tujca bova si drug drugemu ob slovesu.

Jaz bom umrl. Breg se ne bo ganil,

ah, ta sinja okamnela večnost.

Gustav Krklec
(1899)

SREBRNA CESTA I

Ne vem, kdo si, a čuj me, dobri brat:
ko na večer zmračí se v tvoji hiši,
ko glas skovirjev se skoz mrak zasliši
in ko oblaki kakor jata ptic
čez stolpe mest, vasi drse v daljave —

odidi v noč . . . odidi pit vonjave
divjih rož. Ob poti cvel bo trn,
oči lokvanjev zasijo z vodé.

In koder te vodilo bo srce,
na tvojo cesto pal bo plašč srebrn.

II

Ti veš, da v sebi nosiš cel vsemir:
nešteto svetlih zvezd ti sije v duši,
nešteto črnih brezen v njej se ruši
in moč imaš, da se upreš viharju
z viharji, ki ti skoz srce hrumijo.

Odidi v noč, kjer slavci žvrgolijo
iz črnih grmov. Potok tam šumlja
in bela zvezda sine nad glavó ti.

Gređoč lahko za hip uzreš boga,
ki zraven tebe stopal bo po poti.

III

Človeku, mraku, burji ne veruj!
Prav nič naj tvoje volje ne ustavi.
Na poti kačo, kuščarja pregazi
in bodi kot popotnik, ki v puščavi
podviza k zeleneči se oazi.

Odidi v noč... Med potjo pil vonjave
boš divjih rož. Cvetel bo trn,
oči lokvanjev zasijo z vodé.

In koder te vodilo bo srce,
na tvojo cesto pal bo plašč srebrn.

Dobriša Cesarić (1902)

KO BOM TRAVA Mordà takrat bo šele bolje,
ko nekega se dne presélim
med črve in med prst na polje.

Med travjem nihal bom veselim,
od sonca, meseca oblit,
neznaten ves in dobro skrit.